

Przeznaczenie Chrześcijan

Panowanie z Jezusem w nadchodzącym światowym rządzie

Anthony Buzzard

Nieliczni studenci chrystianizmu zdają sobie sprawę z faktu, że przeznaczeniem wierzących w Jezusa jest urząd królewski. Niezwykła zmowa milczenia skrywa przed praktykującymi wiernymi samą istotę i cel życia chrześcijańskiego. Jednakże autorzy biblijnych sprawozdań wiedzieli bardzo dobrze, z czym wiązało się naśladowanie Jezusa.

Nasz Nowy Testamentowy dokument wskazuje, że Jezus przyszedł obwieszczać mesjańskie Królestwo Boże (Mat 4:23, 9:35) oraz pozyskać przyszłych władców dla rządu ogólnoświatowego, który to, Ojciec obiecał mu powierzyć. Jeśli jakkolwiek prawda inspiruje i ośmiela, czy też czyni pokornym lud Boży, to jest fakt, że wierzący chrześcijanie - prawidłowo pouczeni w prawdzie i ochrzczeni według wzoru Nowego Testamentowego - są teraz ambasadorami przebywającymi na obcym terytorium obecnego złego systemu-światowego (2 Kor 5:20, Ef 6:20, Gal. 1: 4) oczekującymi na powrót swego Pana aby ich uczynił swoimi współwładcami w nowym światowym systemie. Po ten zadziwiający przywilej wierni mają dążyć już teraz przy pomocy Ducha Bożego.

Biblia wyraźnie tego uczy, a każdy czytelnik jest zaproszony do ponownego przemyślenia swoich poglądów, które być może zostały przyjęte bez starannego rozważenia biblijnych faktów.

Nie można zaprzeczyć temu, że Jezus był przede wszystkim zajęty rozgłaszaniem orędzia o Królestwie Bożym (Mat. 13:19), jako potężnego narzędzia, dzięki któremu nowo nawróceni byli w stanie porzucić wszystko dla niego (Jezusa) i Królestwa. Wejście do Królestwa Bożego było najważniejszym celem na chrześcijańskiej drodze życia. Cel ten inspirował chrześcijan do ponoszenia ofiar, nawet utratę swojego życia: "trzeba doświadczyć wielu trudności, aby wejść do Królestwa Bożego" (Dz. 14:22 - NP). Wszystkie obecne próby miały być ponoszone z radością ze względu na spektakularną nagrodę oczekującą na wiernego naśladowcę podczas powrotu Jezusa, ustanawiającego Królestwo. Motyw ten leży u podstaw wszystkich pism Nowego Testamentu.

Nauk Jezusa nie da się rozumieć pomijając jego pochodzenie. Jego umysł był nasycony słowami proroków Starego Testamentu. Dla niego było oczywistym wierzyć w to, że Bóg wyjawił swoim sługom prorokom tajemnice przyszłości (Dan 2:45, Mat 24:15). Na przykład księga Daniela, wyjawiała wiernym w Izraelu zarys historii świata, w którym Syn Człowieczy (Dan. 7:13), Mesjasz, miał odgrywać wiodącą rolę. Jezus uznawał się za Syna Człowieczego (było to jego ulubionym samookreśleniem), którego postać Daniel widział w niezwyklej wizji. Syn Człowieczy pojawił się stając przed niebiańskim dworem, aby otrzymać *Królestwo* i panowanie (Dan. 7:14). Siódmy rozdział Daniela daje nam fundamentalnie ważny wgląd co do misji Jezusa i przeznaczenia jego naśladowców. Znaczenie tego rozdziału nie jest w żadnym wypadku trudne. Lekceważenie Starego Testamentu, od dawna pozbawia przeciętnego praktykującego tych podstawowych budulców ewangelicznego orędzia Jezusa. To niezajomość tego materiału, a nie sam materiał, może stwarzać trudności. Chrześcijanie są wszędzie w Biblii zachęceni do poszukiwania i badania.

Wszyscy uczeni bibliści zgadzają się, że Królestwo Boże było głównym tematem wszystkich nauk Jezusa. Co Jezus miał na myśli przez Królestwo Boże można łatwo zrozumieć dzięki prześledzeniu terminu Królestwo w jego starotestamentowym źródle, księdze Daniela 2:44. Patrząc na koniec obecnej epoki ludzkiej historii, Daniel przepowiedział, że "Bóg nieba ustanowi królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa [wcześniej wspomniane], lecz samo ostoi się na wieki ". Jego lokalizacja ma być " pod całym niebem "(Dan 7:27) - na ziemi.

To Królestwo ma zostać ustanowione przez Boga niebios więc całkiem naturalnie stało się ono znane jako Królestwo Niebiańskie lub Królestwa Boże (terminy te są synonimami Mat 19: 23-24), i właśnie to Królestwo było tematem, które Jezus przyszedł ogłosić jako dobrą nowinę, ewangelie (Mat 4:23; Łuk. 4:43). Jezus najwyraźniej wierzył, tak jak Daniel, że wizja "wyjawiona królowi [Nabuchodonozor] będzie miała miejsce w przyszłości" (Dan. 2:45). Chrystus wiedział, że spośród wszystkich członków rasy ludzkiej, był on wybrany jako król i władca przyszedłego Królestwa Bożego.

Inne również istotne informacje na temat Królestwa Bożego, można znaleźć w 7 rozdziale księgi Daniela. W wersecie 11 królestwo "bestii", najwyraźniej złego władcy, jest mu zabrane, on zostaje "zabity, a jego ciało dane na spalenie w ogniu", po czym Syn Człowieczy, Mesjasz, zostaje przedstawiony przed Bogiem i dano mu władzę i chwałę, i królestwo, aby wszyscy ludzie, narody z każdego języka mogli mu służyć. Panowanie Jego jest wiecznym panowaniem, które nie przeminie, a Jego królestwo nie zostanie zniszczone "(Dan.7: 13-14).

Jak dobrze wiadomo, Jezus często określał siebie mianem Syna Człowieczego opisanego w Księdze Daniela 7, twierdząc w ten sposób, że jest królem, któremu Królestwo Boże będzie powierzone. Przed arcykapłanem Izraela, Jezus potwierdził, że był rzeczywiście "Mesjaszem, Synem Błogosławionego" (tzn. Synem Bożym Mak 14:61). W tym samym momencie Jezus cytuje wizję Daniela i obiecuje, że Syn Człowieczy będzie widziany "przychodzi z obłokami nieba" (Mak 14:62). najwyraźniej tytuł "Syn Człowieczy" jest odpowiednikiem tytułów "Syn Boży" i "Mesjasz"; i jest dokładnie tym, czego byśmy się spodziewali czytając opis funkcji mesjańskich przypisanych do Syna Człowieczego w Daniela.

Ewangelia Mateusza 16:16 utożsamia Mesjasza z "Synem Boga żywego": ("Ty jesteś Chrystusem, Synem żywego Boga "). Wszystkie te tytuły są czysto mesjanistyczne i nie mają nic wspólnego z post-biblijną teorią o tzw. dwóch naturach Jezusa, koncepcją, która zarówno dla Jezusa i Pawła byłaby niezrozumiała . Dopiero wtedy gdy Mesjańska rola Jezusa została niezrozumiana przez Greków, którzy zaczęli dominować w Kościele post-apostolskim, realność nadchodzącego mesjańskiego Królestwa Bożego na ziemi, była w dużej mierze utracona. Współczesna teologia nadal trzyma się próbując rozdzielić od siebie tytuły "Syn Boży" i "Mesjasz". W Biblii są to odpowiedniki, wyznaczające ten sam królewski urząd.

Istnieje istotny problem leżący u podstaw chrześcijaństwa. Ma on związek z Mesjańską rolą Jezusa. Ludzi od dawna uczy się, że Jezus odrzucił "żydowskie" oczekiwania, iż Mesjasz obali polityczne władze obecnych ludzkich rządów aby ustanowić prawdziwe królestwo, - w zamian uczy się, że Jezus oczekiwał królestwa które będzie ustanowione tylko w sercach ludzi, a nie jako rzeczywisty rząd. Wszystko to jest niebezpiecznie mylącymi pół-prawdami. Prawdą jest, że Jezus nie uczynił, *podczas jego pierwszego przyjścia* , jakiegokolwiek próby aby obalić istniejący system polityczny (Jana 6:15). Przyszedł aby *obwieścić to* Królestwo (Łuk 4:43), i umrzeć. To jednak nie zmienia faktu, że *podczas jego powtórnego przyjścia* zamierza on w pełni przyjąć rolę Mesjasza opisaną w Starym Testamencie i "żydowskim" rozumieniu (Mak 14:62). W żadnym momencie Jezus nie zaprzecza swojej przyszłej funkcji jako Króla Izraela i władcy świata. Twierdzić, że jest się Mesjaszem, i jednocześnie zrzec się prawa do zasiadania na tronie Dawida w Jerozolimie i kierowania ziemią byłoby bezsensowne. To byłoby równoznaczne z odrzuceniem biblijnego poglądu na Mesjasza, jednocześnie twierdząc że wierzy się w Pisma!

Jezus zawsze wyczekiwał na swoje drugie przyjście, kiedy to mógłby w pełni przyjąć swoją rolę jako Króla świata. To nie oznacza, że nie był już wtedy Mesjaszem. Zawsze nim był, i uznanie tego faktu było istotą wiary chrześcijańskiej (Mat. 16: 16-17). Wyjawienie tego publicznie zbyt wcześnie w trakcie jego służby byłoby proszeniem się o niepotrzebne kłopoty - stąd też tzw. mesjanistyczne milczenie (Mak 1:34). Teologia oddala się od Nowego Testamentu, kiedy stara się nas przekonać, że skoro Jezus nie przyjął w oczekiwanym sensie pozycji Mesjasza w pierwszym wieku , to nigdy już tego nie uczyni! To jest po prostu odrzucenie Ewangelii Królestwa, która zawiera obietnicę, że Królestwo zostanie zainaugurowane, gdy Jezus powróci. Jezus i apostołowie stale wzywali do okazania skruchy na podstawie wiary w przyszłe Królestwo (Marka 1:14; Łuk. 9: 2; Mat 24:14; 13:19; Dzieje 8:12; 28:23, 31). E. Earle Ellis ma rację, gdy mówi, że "pojęcie" Królestwo Boże "jest użyte w Dziejach tylko jako przyszłe wydarzenie" (*New Century Bible Commentary on Luke* , str. 13).

Wiedza o Królestwie Bożym jest istotnym elementem Ewangelii i nie jest w żadnym sensie akademickim potwierdzeniem jakiegos odległego w przyszłości wydarzenia. Jest kluczem do związania się wierzącego z Chrystusem. Daniel 7 dostarcza informacji nie tylko o Synu Człowieczym, któremu Królestwo jest dane, ale także o tych wszystkich, którzy mają być współuczestnikami w sprawowaniu z nim władzy. Daniel 7:22 mówi o nadchodzącym okresie, gdy "święci uzyskają władze w królestwie." Jezus dokładnie powtarza tę przepowiednię , kiedy mówi do wiernych: "Nie bój się, mała trzódko! Gdyż waszemu Ojcu spodobało się dać wam Królestwo " (Łuk 12:32 - NP).

Daniel 7:27 jest jeszcze bardziej wymowny: "A królestwo, władza oraz królewska wielkość będzie dana pod całym niebem ludowi świętych Najwyższego, którego królestwo będzie wiecznym królestwem, a wszystkie władze Jemu służyć i Jego słuchać. (Nowa BG) Zauważmy jednak, że żadna władza nie będzie ustanowiona przez świętych aż do momentu powrotu Jezusa.

W 1 Kor 6: 2 Paweł odwołuje się do uznanego faktu, podstawowego składnika chrześcijaństwa: "Zapomnieliście, że to święci będą sędziami świata?". Ta uwaga pojawia się w kontekście rozstrzygania sporów i przypomina fragment z Izajasza 2:1-4, który opisuje Mesjasza jako arbitra sporów międzynarodowych.

W księdze "Objawienie Jezusa Chrystusa" (Obj. 1: 1), w której umysł Jezusa jest wyjawiany w sposób ciągły przez 22 rozdziały, nadejście panowania świętych jest głównym tematem. Dwa elementy Ewangelii - śmierć Chrystusa i późniejsze panowanie Mesjasza i świętych - są połączone w radosnym okrzyku w Obj. 5: 9-10: "Godny jesteś wziąć zwój i zdjąć jego pieczęć gdyż byłeś zabity, a swoją krwią nabyłeś dla Boga ludzi z każdego plemienia, języka, ludu i narodu. Uczyniłeś ich dla Boga królestwem i kapłanami - będą oni królować na ziemi.

To kluczowe znaczenie Królestwa Bożego oraz współ-królowanie świętych powinny rozwiązać wszelkie wątpliwości potrzeby głoszenia Królestwa jako centralnego tematu ewangelicznego orędzia. Rozgłaszanie Królestwa jest równoczesnym zaproszeniem do urzędu królewskiego w nadchodzącym rządzie. Jest to zarówno celem ludzkości i przeznaczeniem kościoła. Nic więc dziwnego, że Jezus zachęca swój kościół (lub zbór) obietnicą najwyższej nagrody: " Temu, kto zwycięży, i temu, kto aż do końca będzie trwał przy moich dziełach, dam władzę nad narodami. Będzie nimi rządził żelaznym berłem, pokruszy je jak gliniane dzbany "(Obj. 2: 26-27).

Słowa te są echem Psalmu 2, Daniela 7:27 i oczywiście Łuk 22: 28-30: " Wy zaś jesteście tymi, którzy zostali przy Mnie, gdy przechodziłem przez próby. Ja też na mocy przymierza przekazuję wam Królestwo, jak i Mnie Ojciec przekazał je w przymierzu, po to, byście jedli i pili przy moim stole w moim Królestwie i zasiedli na tronach, by rozsądzać sprawy dwunastu plemion Izraela. (" sędzia" jest odpowiednikiem " zarządzać "lub" panować ", zgodnie z hebrajskim użyciem tego słowa. Zobacz Good News Bible, Moffatt oraz International Critical Commentary 1 Kor. 6: 2).

Jezus podkreśla również w Objawieniu 3:21: " Temu, kto zwycięży, pozwolę zasiąść ze Mną na moim tronie, tak jak Ja zwyciężyłem i zasiadłem z moim Ojcem na Jego tronie".

W Objawieniu rozdział 20, możemy znaleźć ostateczną Biblijną zapowiedź, stale oczekiwanego i skutecznego, boskiego panowania na ziemi. Po raz kolejny jest obietnica królewskiego urzędu skierowana do wiernych: "Ożyli oni i panowali z Chrystusem przez tysiąc lat." (Obj. 20: 4).

Na fundamencie Chrystusa i Jego nauk - na *orędzie* Chrystusa, wierny ma zapewnione miejsce odpowiedzialności i przywileju w nadchodzącym królestwie. Jest fundamentalną prawdą w Nowym Testamencie fakt, że ewangelia o Królestwie była głoszona Abrahamowi (Gal. 3: 8). A Abrahamowi było obiecane " że będzie dziedzicem świata" (Rzym. 4:13). Jego duchowym potomkom zostanie przyznane dziedziczenie ziemi (Mat. 5: 5). Z Mesjaszem, Królem Izraela i Zbawicielem świata, będą panować jako królowie na ziemi (Obj. 5:10). Do tego honoru i usługi są wzywani przez dobra nowinę o Królestwie. W ich błogosławieństwie spoczywa moc błogosławienia innych (Rdz 12: 1-2).

Tłumaczenie - Robert Kawecki
(Cytaty Biblia NP i Nowa BG)
